

Sygnatura akt I C 432/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa L. (...) z siedzibą w W.

przeciwko W. C.

o zapłatę

I uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 22 marca 2018 r. i zasądza od pozwanego W. C. na rzecz strony powodowej L. (...) z siedzibą w W. kwotę 5 560,29 zł (słownie złotych: pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt i 29/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym obowiązującym w dniu zapłaty, z tym że nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 27.02.2018 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego W. C. na rzecz strony powodowej L. (...) z siedzibą w W. kwotę 542,35 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 432/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A. we W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego W. C. kwoty 8 830,27 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP z ograniczeniem do odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od kwoty 5 560,29 zł od dnia 27.02.2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 25.04.2007 r. zawarła z pozwanym umowę nr (...). Strona powodowa podała, że w związku z powstaniem zadłużenia w dniu 25.09.2014 r. zawarła z pozwanym ugodę nr (...), na mocy której pozwany uznał swoje zadłużenie wynikające z umowy nr (...). Powodowy Bank podniósł, że pozwany nie uregulował zaległości wynikającej z niezapłaconych rat w wyznaczonym terminie, na zadłużenie składa się kwota 5 560,29 zł niespłaconego kapitału oraz 3 269,98 zł odsetek karnych.

W zarzutach od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym pozwany W. C. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że roszczenie wynikające z ugody stało się wymagalne w dniu 29.11.2014 r. zaś powództwo zostało wniesione w dniu 28.02.2018 r.

Wstępujący na miejsce strony powodowej L. (...) w W. podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie (k. 95-97).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.04.2007 r. W. C. zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. umowę o kartę kredytową nr KK (...), mocą której wydano mu kartę kredytową V. G. Standard o numerze (...) oraz przyznano limit kredytowy do kwoty 9 170 zł.

Dowód: umowa o kartę kredytową nr KK (...) k. 5-11.

W dniu 25.09.2014 r. W. C. zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. umowę ugody nr (...)dotyczącą spłaty zadłużenia wynikającego z tytułu umowy karty kredytowej nr KK (...). Strony uzgodniły, że zadłużenie pozwanego wynosi łącznie 9 544,67 zł. Na tę sumę składały się koszty windykacji – 220 zł, zaległy kapitał – 7 502,78 zł oraz odsetki karne – 1 821,89 zł. Kwota zadłużenia 9 544,67 zł została powiększona o opłatę za restrukturyzację zadłużenia i ogólne zadłużenie pozwanego w kwocie 9 582,18 zł zostało rozłożone na 48 miesięcznych rat płatnych do 28 dnia każdego miesiąca poczynając od października 2014 r., a kończąc na wrześniu 2018 r. Wysokość każdej z rat ustalono na kwotę 200 zł. Ponadto w ugodzie przewidziano, że opóźnienie w spłacie którejkolwiek z raty przekraczające 30 dni skutkować będzie postawieniem całej należności (kwoty 9 544,67 zł) w stan natychmiastowej wymagalności bez konieczności składania przez Bank jakichkolwiek oświadczeń w tym zakresie. W takim wypadku Bank został uprawniony do dochodzenia całości należności wynikającej z umowy karty kredytowej KK (...) wraz z dalszymi odsetkami w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód: ugoda nr (...)k. 13-15.

Po zawarciu ugody W. C. dobrowolnie spłacał zadłużenie, którego wysokość – z tytułu należności głównej – została zmniejszona do kwoty 5 560,29 zł.

Dowody: wyciąg z ksiąg bankowych k.3, wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru korespondencji k. 16-17, przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru korespondencji k. 18-19.

W dniu 7.06.2018 r. wierzytelność przysługującą (...) Bankowi S.A. we W. względem W. C. nabył L. (...)z siedzibą w W..

Dowody: umowa przelewu wierzytelności k. 49-54, pełnomocnictwo k. 55, protokół zdawczo – odbiorczy k. 56, oświadczenie k. 56v, pełnomocnictwo szczególne k. 57, pełnomocnictwo nr (...) k. 57v, wyciąg z rejestru funduszy k. 58-59, informacje z KRS k. 59v-70, załącznik do umowy przelewu wierzytelności k. 72-73.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie strona powodowa L. (...)w W., która weszła w miejsce (...) Bank S.A. we W. dochodziła od pozwanego W. C. spłaty zadłużenia wynikającego z umowy bankowej w łącznej kwocie 8 830,27 zł. Na należność tę składała się kwota kapitału 5 560,29 zł oraz suma odsetek za opóźnienie w kwocie 3 269,98 zł. Do rozstrzygnięcia sprawy konieczne było przede wszystkim dokonanie oceny skuteczności zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. Słusznie pozwany zaznaczył, że roszczenie jakie dochodziła strona powodowa, jako roszczenie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, w myśl przepisu art. 118 k.c., przedawnia się z upływem trzyletniego terminu.

Źródłem zobowiązania stron była ugoda zawarta w dniu 25.09.2014 r., w której pozwany przyjął na siebie obowiązek uregulowania zadłużenia w 48 miesięcznych ratach. Na zadłużenie pozwanego składała się m.in. kwota kapitału 7 502,78 zł. Pierwsza z rat miała zostać uregulowana do dnia 28.10.2014 r. Opóźnienie w spłacie którejkolwiek z rat przekraczające 30 dni skutkowało, na podstawie § 3 ust. 1 warunków ugody, postawieniem całej należności w stan natychmiastowej wykonalności.

W tym miejscu należy omówić sytuację rozkładu ciężaru dowodu między stronami. Jedną z fundamentalnych zasad procesu cywilnego jest zasada kontradyktoryjności, polegająca na tym, że ten kto powołuje się na przysługujące mu prawo powinien udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Jak wynika z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ponadto stosownie do art. 3 k.p.c.

strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wreszcie na mocy art. 233 § 2 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przedłożenie podpisanego przez W. C. dokumentu ugody doprowadziło do sytuacji procesowej, gdzie strona powodowa udowodniła, że co do zasady przysługuje jej roszczenie względem pozwanego w wysokości wskazanej w ugodzie. Niewątpliwie jest, że po zawarciu ugody, pozwany dokonywał dobrowolnych wpłat z tytułu zadłużenia. Świadczą o tym sporządzone przez E.: wezwanie do zapłaty (k.16), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.18) oraz wyciąg z ksiąg bankowych (k.3). W tych dwóch ostatnio wymienionych dokumentach Bank zaznaczał, że doszło do zmniejszenia kwoty kapitału. Treść tych dokumentów potwierdza okoliczności korzystne dla pozwanego. Wbrew logice byłoby ażeby Bank wystawiał dokumenty, w których wbrew swoim interesom, pomniejszałyby kwotę zadłużenia należnego od W. C.. Z kolei w wezwaniu (k.16) z 4.04.2017 r. Bank wskazał, że zaległość wynikająca z niezapłaconych rat wynosiła 3 800 zł (zaległość w 19 ratach), zatem W. C. w kwietniu 2017 r. zalegał z płatnościami rat mniej więcej od sierpnia 2015 r. Wszystkie omówione dokumenty przedłożone przez powodowy Bank jednoznacznie wskazują, że pozwany po zawarciu ugody dokonywał dobrowolnych spłat. Dokonywanie przez pozwanego płatności doprowadziło do zmniejszenia kwoty zaległego kapitału z kwoty 7 502,78 zł do kwoty 5 560,29 zł. Zapłacenie którejkolwiek z rat należy automatycznie traktować jako uznanie roszczenia, które po myśli art. 123 § 1 pkt 2 k.c. powoduje przerwę biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z przepisem art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Można wyobrazić sobie sytuację, że W. C. dokonał wpłat, które zmniejszyły zaległość z tytułu kapitału z kwoty 7 502,78 zł do kwoty 5 560,29 zł przed dniem 28 lutego 2015 r. tj. na trzy lata przed wniesieniem przez Bank powództwa. Udowodnienie powyższej okoliczności obciąża jednak pozwanego. To pozwany, chcąc zwolnić się ze zobowiązania powinien udowodnić fakty, które niwelują twierdzenia strony powodowej. Powinien on wykazać, że wpłaty które wykonał miały miejsce w okresie przed dniem 28 lutego 2015 r. Obowiązkowi temu W. C. nie sprostał zatem jego zarzuty o tym, że doszło do przedawnienia roszczenia należało traktować jako gołosłowne.

W tych warunkach na rzecz strony powodowej L. (...) w W. należało zasądzić od pozwanego kwotę niespłaconego kapitału wynikającego z umowy o kartę kredytową nr KK (...) wraz z odsetkami umownymi – wynikającymi z zapisu § 3 pkt 2 ugody – w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym obowiązującym w dniu zapłaty, z ograniczeniem do dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Odsetki te zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 27.02.2018 r. Jednocześnie w myśl przepisu art. 496 k.p.c. należało uchylić nakaz zapłaty.

Strona powodowa nie wykazała natomiast zasadności dalszej części dochodzonego roszczenia. Aby wykazać zasadność roszczenia w zakresie odsetek strona powodowa powinna udowodnić, kiedy i w jakiej wysokości roszczenie było wymagalne, kiedy następowała wpłata części zobowiązań. Bez tych danych sąd nie jest w stanie zweryfikować zasadności żądania strony pozwanej w tym zakresie. Niewątpliwie jest, że pozwana w trakcie obowiązywania umowy spłaciła część zadłużenia. Brak danych w tym zakresie uniemożliwia ocenę sposobu naliczenia odsetek, w tym odsetek karnych albowiem nie były znane dane co do wysokości pozostałego długu jak i dat, od których należało liczyć te odsetki. W tej części roszczenie strony powodowej, jako nieudowodnione, należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Koszty procesu zostały stosownie rozdzielone. Zgodnie z przepisem art. 100 zd. 1 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała sprawę w 63 %, a przegrała w 37 %. Odwrotne proporcje dotyczą pozwanego. Do kosztów procesu strony powodowej zaliczono opłatę sądową w kwocie 111 zł, koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1 800 zł, opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, łącznie – 1 928 zł. Do kosztów pozwanego należało zaliczyć koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1 800 zł i opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu (1 214,64 – 672,29 zł) należało zasądzić od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 542,35 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.